XXIV. évf. 4. szám 2012. július-augusztus

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

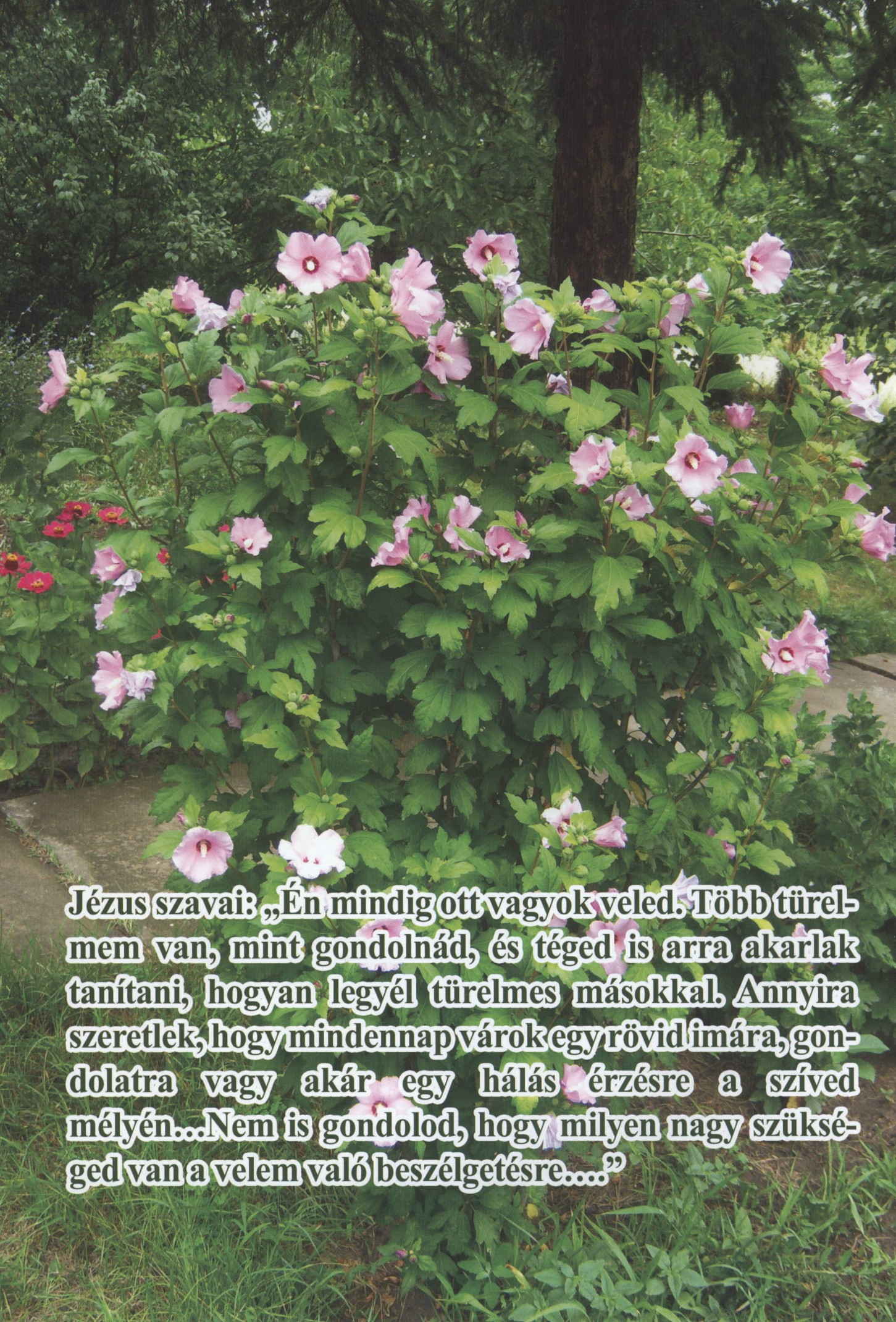
A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja



Joelle gyógyulása

Jézus üzenete az imáról...

WŐRHMÜLLER: A KERESZTÉNY BÁTORSÁG



Jézus szavai: „Én mindig ott vagyok veled. Több türelmem van, mint gondolnád, és téged is arra akarlak tanítani, hogyan legyél türelmes másokkal. Annyira szeretlek, hogy mindennap várok egy rövid imára, gondolatra vagy akár egy hálás érzésre a szíved mélyén...Nem is gondolod, hogy milyen nagy szükséged van a velem való beszélgetésre....”

Élő kapcsolatban Jézussal...

A János evangélium egyik legszebb mondata: *„Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja... hozzá megyünk és benne fogunk lakni."* (Jn 14,21-23) Jézus azt szeretné, ha minden követőjével személyes, élő kapcsolata lenne. A kapcsolat olyan, mint a tűz, ha nem tápláljuk, kialszik. Az emberi kapcsolatokat mindig veszélyezteti a megszokás és az elszürkülés. Mindenki vágyakozik arra, hogy kapcsolataiban megtapasztalja a gyengédséget, a törődést, az elfogadást és a szeretetet. Ha ezek elmaradnak, a kapcsolat elhidegül. Az ok gyakran nem más, mint kényelmesség, lustaság, az önfegyelem hiánya. Ez nemcsak az emberi kapcsolatokra érvényes, hanem a Jézussal való kapcsolatra is. Itt is személyek közötti találkozásról van szó, ami akkor marad fénylő, ha mindkét részről megmarad a törődés, a gyöngédség és a szeretet. Ha az ember nem hanyagolja el isteni barátját (Jn 15,15), hanem figyel rá, törődik vele. Jézus irántunk való szeretete, gyöngédsége, figyelme állandó – a hiány csak a mi oldalunkon tapasztalható.



1. Elfogadás – Az Apostolok Cselekedeteiben találunk egy drámai jelenetet, amelyben Péter kihallgatásáról van szó. A főpapok számon kérték tőle, hogy mi módon gyógyította meg a bénát, és kinek a nevében tanít. Péter bátran megvallotta, hogy Jézus Krisztus nevében tette, akit a vezetők elvetettek. – Az elvetés, vagy más szóval elutasítás, minden kapcsolat halálát jelenti. Olyan, mintha valaki elvágná a telefonzsinórt. Hiába jönnek a kihívások, nincs jelzés, a készülék néma marad. Ez a némaság, ez a magára maradottság lett volna az ember sorsa, ha Isten nem siet a segítségünkre az Ő irgalmával. Mivel Isten elküldte Jézust, aki meghalt értünk és feltámadt, ezzel lehetővé tette, hogy a kapcsolat helyreálljon. Aki elfogadja a feltámadt Jézust, a megbocsátó, új életet adó Jézust, az változást tapasztal életében. Az elfogadás nem egyszerű cselekedet, hanem folyamatos. Mindennap el kell őt fogadni, legyőzve a lustaságot, a közömbösséget és a gyengeséget. Elfogadni, de nem érdekből, hanem szívből, a szeretet nagylelkűségéből. Törődni vele, figyelni rá, szeretni őt – így válik élővé és tartalmassá a vele való kapcsolat.

2. Látni Jézust – János apostol azt írja egyik levelében: *„Látni fogjuk őt (Jézust) úgy, amint van."* (1Jn 3,2) Minden kapcsolat együttjár a mélyebb látással. Akit szeretek, abból többet látok, mint mások. Akit szeretek, annak meglátom a szépségét. Azt a szépséget, ami lebilincsel és amit a világ nem lát. A hívő ember a hit által már most meglátja Jézust. Így történt ez M. Marynovich-al, az ukrán katolikus egyetem rektorával is. Ateista volt, és részt vett egy emberi jogokért harcoló csoport tüntetésén. Börtönbe zárták. Elkeseredett. Egyik nap Isten kegyelmi fényessége egészen beragyogta a szívét. Három napig meg se tudott szólalni az örömtől, hogy Isten van és szereti őt! Azóta hitvalló katolikus lett, aki mindenki előtt tanúságot tesz Jézusról. Ezt a látást mindennap megtapasztalhatjuk a Szentírás által! Isten igéje mindig közelebb visz bennünket Isten szívéhez. Ha befogadjuk az igét, mindennap mélyebb lehet a kapcsolatunk Jézussal.

3. Belső ismeret – A Jézussal való kapcsolatunk nem informatív ismerettel működik, hanem belső ismerettel. Jézus maga mondja, hogy *„enyéim ismernek engem, mint ahogy az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát"* (Jn 10,15). Milyen ismeretről van itt szó? Az Atya ismerete a teljes átadás, a tökéletes belső egység, a határtalan szeretet ismerete. Mennél mélyebb az ismeretünk Jézus iránt, annál nagyobb lesz a vele való egységünk. Ezt a bensőséges egységet láthatjuk a misztikusoknál, Avilai Nagy Szent Terézné, Keresztes Szent Jánosnál és másoknál. Feltehetjük a kérdést: kell-e nekünk ez az ismeret? Szükséges-e nekünk a mai életben ez az egység? Igennel kell válaszolnunk. Mérhetetlenül nagy szükségünk van rá! Sőt csak erre van szükségünk! Mert ebből olyan erő árad, amely minden nehéz helyzetben győzelmet arat! Olyan öröm fakad belőle, amely minden szomorúságban fölemel és békét ad. Jézus bennünk akar élni, fogadjuk el!

Katona István
főszerkesztő

Keresztény bátorság

»Isten nem a félénkség lelkét adta nekünk« (2Tim 1,7)



Bizonyára van sok keresztény, aki félős, aggodalmaskodó, ijedős, sőt egyenesen gyáva; és sokszor majdnem úgy látszik, mintha egész vallásossága legbelül csak a félelemnek egy más fajtája volna. De kérdés, hogy az ilyen kereszténység igazi kereszténység-e, Krisztus Szíve szerint való kereszténység-e?

Jézus Szívében nem volt helye a gyávaságnak. Krisztus mondta ugyan, hogy: *»Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű«* (Mt 11,29), de ő mégsem volt az a gyenge szelídség, amely voltaképp semmi más, mint gyávaság. Ő Dávid Fia, a királyi hős sarjadéka, maga is hős volt, erős volt, tudatában volt hatalmának, harcos volt és győzött. Nem mint az ország egy csendes polgára, nem is mint titkos agitátor akarta véghezvinni művét, hanem nyíltan tanított a templomban és zsinagógában, a hegytető is szószék volt számára, ahol messze láthatták barátai és – ellenségei. Itt úgy beszélt, *»mint akinek hatalma van«* (Mk 1,22). Oly eszmével állt a zsidóság elé, mely népe várakozásainak és felfogásának arcába vágott; követelései izgatták, figyelmeztetései elkeserítették ezt a népet, ha éppen nem is volt igazuk. De Jézus nem hallgatott.

Egyre ismételt fenyegetése: *»Jaj nektek!«* (Mt 23,1-37), mint a mennydörgés zúgott ellenségei fejére, és amikor el akarták fogni, félelem nélkül elment közöttük. Nagyszerű jelenet, mikor az olajfák hegyén odalép a katonák elé: *»Kit kerestek? Én vagyok!«* s amint azután szálegyenesen áll bírái előtt, mintha ő lenne a bírájuk. Mikor arcul ütik, rendreutasítja a főpap szolgáját: *»Miért ütsz engem?«* (Ján 18,23)

Nem ügyelve a veszélyre, hogy saját halálos ítéletét pecsételi meg, kimondja istenfiúságát, amikor a főpap esküvel kérdezi te vagy-e a Messiás, az Isten Fia? – *»Én vagyok! Mondom nektek: Látni fogjátok egykor, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható jobbján és eljön az ég felhőin.«* (Mt 26,64)

A félelem sohasem lesz úrrá lelkén. Még az olajfák hegyének órájában is, ahol sorsával küzd, véres veríték gyöngyözik homlokán, sötét éj van szívében, még ott sem veszti el hősi mivoltát. S a Keresztre-feszített nem legyőzve távozik az életből, hanem mint a világ szenvedésén és bűnén győzedelmeskedő, nyugodt és erős hadvezér: *»Elvégeztetett! Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.«* (Jn 19,30; Lk 23,46)

Krisztus hősiessége megismétlődött és folytatásra talált nem kevés keresztény hősiességében. Csodálattal hajlunk meg keresztény gyermekek, mint Szent Ágnes és Szent Tarziciusz, keresztény férfiak, mint Szent Lőrinc és Szent Sebestyén, keresztény öregek, mint Szent Ignác és Szent Polikárp előtt. De találkozunk hősökkel a pusztai atyák között, az irgalmas nővérek, a hithirdetők s a pápák között is. Nemcsak a „római farkas" nevelt hősöket, hanem a Bárányt is férfiak és nők hősi nemzedéke követi, melyet megszámolni senki sem tud.

A kereszténység ereiben hősi vér csörgedez, melyet egyre iszunk az utolsó vacsora titkában; hősi lélek lengedez a kereszténységből, mely meg-megújul a szent bérmálás pünkösdi csodájában.

Azoknak a keresztény hősöknek a bátorsága pedig nem olyasmi, ami csak véletlenül volt az övék, vagy amit mesterségesen szereztek meg. A bátorság és vitézség nem idegen a kereszténységtől, hanem éppen a kereszténységből magából születik, ha az igazi kereszténység. Ha úgy látszik, hogy bátorság és kereszténység lényeg és vér szerint nem rokonok, akkor csak arról lehet szó, hogy vagy a kereszténység, vagy a bátorság nem igazi – mert ilyen bátorság is van.

Ez az a hamis vitézség, mely semmi más, mint mámor, könnyelműség, verekedőkedv, érzéketlenség, vagy pedig mindössze félelem, nevezetesen félelem attól, hogy elárulja saját gyávaságát. Az igazi kereszténység hit, remény, önzetlen szeretet. De mi más az igazi vitézség, mint hit – hit a jó ügyben, hit az igazságos, mindent intéző Istenben.

A bátorság elsősorban remény – bizalom, hogy az ember nem hiába küzd és áldoz, továbbá önzetlenség, az egyéniségnek, anyagi javaknak s az életnek odaadása és feláldozása a magasabb célért.

»Aki kész rá, hogy célja eléréséért bátorságban, kitartásban, önmegtagadásban minden árat megfizet, az hős.« (Cecil Róbert)

A bátorság csupán csak más formája a legnagyobbnak, ami csak van a világon, erőteljes formája a szeretetnek. Megszünteti az ember én-görcsét, elfeledteti az ént parányi óhajaival és jogaival együtt s egy más dolgot, egy más embert és végeredményben Istent magát szereti jobban önmagánál.

A bátorság alkotóeleme a kereszténységnek és a **kereszténység bátorság**. Senki sem tarthatja magát igazi kereszténynek, aki gyáva. Senki se gondolja, hogy a gyávaság csak az emberek előtt bűn, Isten előtt nem. Ha nincs is bent a gyónási tükörben, mégis a gyávaság a hibák egész csoportjának gyűjtőneve, melyeket meg kellene gyónni. És a bátorság, kitartás, hősiesség az erények egész koszorújából áll, melyek mindegyike Krisztus dicsőségének egy sugara.

Mindenkinek, aki Krisztus Szíve szerint akar keresztény lenni, komolyan kell fáradoznia azon, hogy a félelmet és gyávaságot legyőzze magában...

Mindenkinek, aki Krisztus Szíve szerint akar keresztény lenni – a keresztény nőnek is, akire finomabb lelke és csekélyebb ereje a félénkség egész különös kísértéseit jelenti –, komolyan kell fáradoznia azon, hogy a félelmet és gyávaságot legyőzze magában és keresztény bátorságra nevelje lelkét.

Ez a bátorság hitvallóvá tesz. A legnagyobb a keresztényben a **szeretet**. De amit az ember szeret, azt kötelessége meg is vallani. És az ember meg is akarja vallani. Az ember nem szégyelli magát érte, legyen az szegény idős édesanya, vagy szeretett menyasszony, a haza vagy a hit. Ami megérdemli, hogy szeressük, megérdemli azt is, hogy megvalljuk, és amit megtagad valaki, azt sohasem hitte és sohasem szerette igazán.

Ezért mondja oly komolyan az Üdvözítő: »*Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt.*« (Mt 10,32.) »*Aki szégyell engem, azt az Emberfia is szégyellni fogja, mikor eljön önmaga, Atyja és a szent angyalok dicsőségében.*« (Lk 9,26)

A hitvalló bátorság nem tolakodás, nem pöffeszkedő, lármás mutogatása hitünknek és szeretetünknek, hanem készség, hogy az ember a magától értetődő, egyszerű, de félremagyarázhatatlan kereszténységért minden rosszat elvállal, amivel bennünket a világ fenyeget.

Bátor hitvallás, nyíltság és hitvalló bátorság nem az egyedüli fajtája a bátorságnak, melyre bennünket a kereszténység tanít. Kereszténységünk nem a szó, hanem a **cselekvés** vallása. A világ, de Isten is a tettek emberére vár, akik nem csupán beszélnek és álmodoznak nagy dolgokról, nem terveznek, tudnak vagy hisznek csak nagy dolgokat, hanem akik **valamit tesznek is**, akár keveset, akár nagyot.

Ha valamit egyszer igaznak, jónak, szükségesnek ismertünk meg, akkor ahhoz erélyesen hozzá is kell fognunk. Hogy azonban a gondolatból tett legyen, ahhoz sok esetben bátorság kell. Ha a helyes tettnek atyja a gondolat, anyját bátorságnak hívják. Mikor Nansen útra kelt az örök jég birodalmába, ahol hajóját a tenger áramlatára bízva az Északi-sarkra akart jutni, vagy mikor Auguste Piccard professzor († 1962) léghajóra szállt, melynek félelmetes, ismeretlen magasságba (16.200 m) kellett vinnie őt – a fáradság, halál, balsiker esetén fenyegető megszégyenülés gondolatára vissza kellett volna fordulniuk, ha szívük nem lett volna bátor és merész.

A világ gazdag bátor tetterőben; Isten országának nem kellene még gazdagabbnak lennie ilyen merész cselekvő emberekben? Mindenesetre mi, Isten gyermekei, örök Atyánknak felelősek vagyunk a kis és nagy tettekért, melyeket gyávaságból elmulasztunk.

Krisztus elmondhatta halála előestéjén: »*Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!*« (Jn 17,4) És még halálos órájában is: »*Beteljesedett!*« (Jn 19,30) El tudod-e majd te is mondani ezt egyszer, életed végén?

Ha céljaink elérését mások akadályozzák és mi ezt az ellenállást meg akarjuk törni, akkor küzdelemről és harci bátorságról beszélünk. Nevel-e a kereszténység harci bátorságra is?

Ezt sokszor tagadják és hivatkoznak arra, amit Jézus tanítványának mondott: »*Tedd hüvelyébe kardodat!*« (Mt 26,52) De Jézus nem azt mondta: Törd szét kardodat! Kovácsolj belőle sarlót vagy ekevasat!

Isten legnagyobb Harcosa azt hirdette egykor: »*Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy*

kardot.« (Mt 10,34) Hősi életének utolsó napjáig bátran forgatta a lélek fegyvereit! Gyakran állt villámló szemekkel, ellenségeivel szemben, a szó kétélű, villogó kardjával; azután eljött az óra, melyben a harc számára befejeződött s ahol az acélpenge sem segíthetett volna többé; nem is volt rá szükség. De tanítványainak a századok során folytatniuk kellett a harcot az igazságért, minden jó ügyért azokkal a fegyverekkel, melyek a mindenkori helyzetnek és az ügynek megfelelnek.

Ahol arról van szó, hogy az igaz ügyért, a nép becsületéért és életéért, az igazságért és szabadságért a csatamezőn kell küzdeniük – ott bátran kell harcolniuk! Gondoljunk a magyar vitézek török elleni harcaira. A legújabb időkben is voltak elegen, akik – éppen mert jó keresztények voltak – jó harcosoknak és katonáknak is bizonyultak. Az elmúlt háborúban éppen a legvallásosabb emberek voltak gyakran a legmerészebbek.

Ami hősies vonás csak van az életben, annak legmélyebb gyökere a hit.

Egy plébános ezt írta a naplójába: »A katonáknak ünnepi istentiszteletük volt a mi templomunkban. Az utolsó szöglet és az oldalhajók is mind tele voltak katonákkal, akik tiszteletteljes testtartásban és nagy áhítattal imádkoztak. Igen, ebben van az ő erejük, mondta nekem egy polgár, aki eljött meghallgatni éneküket. Miért nem ez a mi erőnk is?«

Nem különös a hősiességnek és a kereszténységnek ez a kölcsönhatása? A hőst a küzdelme közben imára indítja s az imádkozó ember a porondra lép és hős lesz.

A harci kedvben benne van a bátorság a **szenvedéssel** és a **halállal** szemben is. Hogy is rohanna másképp a harcos a zárótűzbe?

Bátran a halál arcába nézni, készségesen odaadni az életet, mielőtt Isten a megszokott módon elvenné tőlünk, ez a készenlét, melyben annyi változat van a sötét dactól, a verőfényes, majdnem könnyelmű vidámságig – sokak szemében úgy számít, mint a bátorság legnagyszerűbb fajtája, mint egyszerűen a bátorság. Lehetséges, természetesen, hogy valakinek van bátorsága életét veszélynek kitenni, de nincs bátorsága állását kockáztatni; és hogy valaki nagyon bátor a katonaéletben, de nincs bátorsága a polgári élethez. De akárhogy legyen is a dolog, a szenvedést és halált illetőleg sem szabad, hogy bárki is megszégyenítse bátorság dolgában a kereszténytet, különösen manapság.

Az elkényelmesedett modern embernek szokása, hogy túlbecsüli életét, egyéni létének értékét, amelyllyel mégis oly keveset tud kezdeni. Vagy eldobja magától könnyelműen, mint valami üres diót, vagy pedig részvéttel van önmaga és a világ iránt, ha idő előtt kell távoznia a földről.

A keresztény hívőnek azonban a halál nem szomorújáték, nem befejezés, hanem kezdet és beteljesedés. Az életet nem veti el könnyelműen, de készséggel odaadja, ha Isten és az igaz ügy kívánja. Voltak keresztény vértanúk, akik boldogságtól ragyogó arccal mentek a halál elé. Az egyik azt mondta: »Sohasem hittem, hogy ilyen szép meghalni!«

Voltak más keresztények is, akik a halál láttára először megborzongtak, de azután erőt vettek magukon s azt mondták Isten követének: »Készen vagyok! Vezess Atyám elé!«

Maga Krisztus is megízlelte előre a halál egész keserűségét, mégis rálépett szabad elhatározással a fájdalom Golgotára vezető útjára. Mély komolysággal, de félelem nélkül mondja: »*Senki sem veszi el tőlem az életem; magam adom oda.*« (Jn 10,17)

Egy német filozófus írja: »Ami hősies vonás csak van az életben, annak legmélyebb gyökere a hit. Semmi sem tudja az embert lelke mélyéig mozgásba hozni, semmi sem tudja teljes odaadását megnyerni, ha nem kapcsolódik hitéhez.« (Eucken)

Mi is azok közé tartozunk-e, akik vallásos voltukat bátorságukkal bizonyítják, hitvalló bátorsággal, bátorsággal a cselekvésben, bátorsággal a harcban, szenvedésben és meghajtásban, akik kedvéért az angyalok hárfái zúgva zendülnek meg egykor, egy hősi szimfóniára?

B. Wöhrmüller OSB

»Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.« (Mt 11,29)

Emlékszel még, Uram?

Emlékszel még Uram, milyen is volt az első nap, amikor megismertelek? Még most is érzem a szívemben azt a túláradó örömöt! Emlékszel még arra, mi mindent ígértem Neked akkor? Hát persze, hogy emlékszel, hiszen Te sohasem felejtesz. De nem is kérted soha számon ígéreteimet. Mindent másként akartam csinálni, és természetesen jobban, mint addig. Ennyire túlbecsültem magam! Többször is eldobtam az összes cigarettámat. És milyen gyalázatos érzés volt, amikor egy hét elteltével újból vettem. Akkor félve vártam a büntetésedet. Ma már tudom, hogy Te előre láttad, hogy így lesz. Ám azon a napon, amikor odaadtam Neked a szívemet és az életemet, még hittem saját szavahihetőségemben. És azt hittem, Te ugyanúgy hiszel benne.

Emlékszel még mennyire megragadott, hogy minden bűnömet csodálatosan megbocsátottad, annyira, hogy megfogadtam, én is mindenkinek megbocsátok? És azután milyen szánalmas módon mondtam csődöt!

Bizonyára arra is emlékszel, hogy amikor megismertelek, azt kértem Tőled, engedj meghalnom, mert úgy gondoltam, ennél szebbet már úgysem élhetek át. De azt a kívánságomat valójában csak az az aggodalom szülte, hogy a Veled való kapcsolat is csalódással végződik majd. Igen, valóban így volt. Akkor még nem ismertelek elég jól!

Emlékszel még... Vajon Te is olyan mélabúsan gondolsz-e vissza rá, mint én – kapcsolatunk élő virágzásának idejére? De milyen érzékenyek is ezek a virágok...

Ahogy ebbe belegondolok, észreveszem, hogy a Veled való kapcsolatom nem elég mély. Hasonlít azokhoz a szép virágokhoz, amelyek kedvesek ugyan a szemnek, de a legkisebb vihar is megtépázza őket. Előfordul, hogy teljességgel túlbecsülöm magam Irántad való bizalmamat illetően, azt képzelem, én vagyok Szent Ferenc modern kivitelben. De jöjjön csak egy kisebb vihar, azonnal szép időt követelek, és mindjárt úgy érzem, mennyire helytelen, hogy ezzel újból és újból szakadást okozok kettőnk között. Szívemben azonban ott rejtőzik a bizalmatlanság Irántad azzal kapcsolatban: mi történik, ha egészen Rád bízom magam, ha életemet minden fenntartás nélkül rendelkezésedre bocsátom? Vajon Grönlandra küldesz a misszióba, vagy ami még roszszabb, Afrika legforróbb vidékére? Vajon elveszed a férjemet, valamelyik gyermekemet? Vagy rákban kell meghalnom? Milyen megpróbáltatást mérsz rám, milyen szenvedés fogja keményen próbára tenni hitemet?



Fotó: FMA

...azon a napon, amikor odaadtam Neked a szívemet és az életemet...

Minél tovább gondolkozom ezen, annál inkább észreveszem, hogy akárcsak régen, még mindig félek Tőled, még mindig kételkedem Benned. Elbátortalanodva rettenek vissza, valahányszor egyértelmű döntéseket kellene Melletted hoznom.

Olyan Istennek tartalak-e Téged, aki szenvedést okoz nekem, ha egészen átadom neki az életem? Olyan Isten vagy-e, aki csak elnyomni akar engem és megfosztani minden örömtől? Ilyen kérdésekkel küszködöm, mert döntő jelentőségű, mi a válaszom rájuk.

Ha meg akarom vonni Tőled a bizalmamat, akkor végleg szakítanom kell Veled. Vagy mindent, vagy semmit – tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy Veled csak így lehet élni. Ha viszont megajándékozlak a bizalmammal, akkor csakis teljes egészében, anélkül a megkötés nélkül, hogy **„Mindent, Uram, csak ezt ne...!"** Értelmem figyelmeztetni kezd: ne menj bele túlságosan ebbe a bizonytalan dologba! Kerüld a szélsőséget!

Gondolataimban dúl a harc: teljes igent vagy teljes nemet mondjak-e Neked? Aztán gyáván és még

mindig félénken igent mondok. Nem tudom, nem akarom többé elképzelni az életemet Nélküled! Akkor viszont csak előre mehetek, vállalva ennek minden következményét. Egyedül Te tudod, Uram, milyen ára van annak, hogy kimondjam: **Bízom Benned.** És mégis hiszem, hogy Te nem fogsz csalódást okozni nekem.

Meg akarok szabadulni a Rólad alkotott régi, hamis képtől. Micsoda bizonyítékát adtad irántam való szeretetednek, amikor értem szenvedtél és meghaltál! **Te jót akarsz nekem! A legjobbat!** Egészen Rád bízom életem, mert megtapasztaltam, hogy szeretsz engem.

Veronika Fritz

Jézus üzenete az imáról...

Figyeltelek ma reggel, ahogy felkeltél, remélve, hogy beszélgetsz majd velem... Még ha csak néhány szót is, megkérdezed a véleményemet vagy megköszönöd azokat a jó dolgokat, amik tegnap történtek az életedben.

Aztán észrevettem, hogy most túlságosan elfoglal, hogy mibe öltözzél, melyik ruha tetszik majd munkahelyi kolléganőidnek.

Megint vártam, amikor szaladgáltál a házban és készülődtél. Tudtam, hogy lenne pár perced, hogy megállj és csak köszönj nekem, de túl elfoglalt voltál.

Egyszer 10 percig ültél a konyhában, vártál, amíg elkészül a reggeli kávé. Aztán láttam, hogy talpra ugrasz.

Azt hittem, velem akarsz beszélni, de csak a telefonhoz rohantál, hogy gyorsan elmondd a legújabb pletykát a barátodnak.

Néztelek, ahogy munkába mentél, és egész nap vártam türelmesen. Azt hiszem sok elfoglaltságod miatt nem értél rá, hogy bármit is elmondj nekem.

Észrevettem, hogy ebédnél körülnéztél, talán szégyelltél beszélni velem, ezért nem vetettél keresztet. Megláttad, hogy három-négy asztallal arrébb néhány barátod beszélt kicsit hozzám mielőtt ettek, de te mégsem.

Nem baj! Még mindig maradt idő, és reméltem, hogy majd beszélgetsz velem. Már hazamentél, és úgy tűnt, sok dolgod van. Miután párat megcsináltál, bekapcsoltad a tévét.

Nem tudom, hogy miért szereted a tévét, mert nem sok minden történik ott, és sok időt eltöltesz előtte nap, mint nap, nem gondolva semmire, csak élvezve a show-t.

Türelmesen vártam, megint ahogy nézted a tévét és megetted a vacsorádat, de megint nem szóltál hozzám.

Lefekvéskor, azt hiszem, már túl fáradt voltál. Jó éjszakát kívántál a szüleidnek, beugrottál az ágyba és pillanatok alatt álomba merültél.

Nem baj, mert talán még nem vetted észre, hogy én mindig ott vagyok veled. Több türelmem van, mint gondolnád, és téged is arra akarlak tanítani, hogyan legyél türelmes másokkal.

Annyira szeretlek,
hogy mindennap várok egy
biccentésre vagy egy rövid imára,
gondolatra vagy akár egy hálás
érzésre a szíved mélyén.

Nehéz az egyoldalú kapcsolat. De holnap majd újra felkelsz és én várni fogok, nem máshogy, mint szeretettel, remélve hogy majd szánsz rám egy kis időt.

Legyen nagyszerű napod!

Barátod:

Jézus

„Amikor Jézus meglátta a tömeget"

(Mt 9,36)

Mindig is voltak nehézségek, krízisek, katasztrófák a nagyvilágban és az ember szűkebb környezetében is. Sokan nagy terheket hordoznak a szívük mélyén. Sokan nem tudják, mit kezdjenek azzal, ami lenyomja és elbátortalanítja őket.

A legmélyebb és sokszor fel sem ismert emberi szükséglet az, amikor Istent és az ő szeretetét nem ismerik. Nem tudják, hogy *„Isten képmásaként"* (Ter 1,27) elpusztíthatatlan méltósággal és szépséggel vannak felruházva. Nem ismerik **Jézus megváltásának gyógyító erejét**, és ki vannak szolgáltatva a kényszerűségeknek, elnyomásnak és félelmeknek. Nem ismerik életük értelmét. Ez az oka annak, amiért Jézus megítélése szerint a nép fáradt és kimerült volt. Az emberek olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Magukra vannak hagyatva. Nincsen senkijük, aki összetartsa őket, megmutassa nekik a helyes utat, és mint egy jó pásztor, védje őket az ellenségtől.

A népnek hiányzik a nyugodt, biztos, előremutató és tisztánlátó vezető. Hiányzik nekik a közös cél és a közös értékrendszer. Ezért nyitott minden befolyásra és áldozatául esik a profitorientált vezetőknek. Így az egymással ellentétes célok között ide-oda rángatják őket, ami elfárasztja és megzavarja az embereket. Jézus látja, hogy a körülötte lévő emberek szó szerint szánalmas állapotban vannak. Sok **segítőre** lenne szükség, hogy ezt a helyzetet hatékonyan lehessen kezelni. Az emberek nyitottak lennének rá. Ezért beszél Jézus a nagy aratásról.

Az egész Biblián végighúzódik az az üzenet, hogy Isten látja népének nyomorúságát. Közbe akar avatkozni és segíteni. Mózesnek így nyilatkoztatta ki magát az égő csipkebokorban: *„Láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, hallottam kiáltását a munkafelügyelők kegyetlensége miatt, és ismerem szenvedését. Leszálltam tehát, hogy megszabadítsam az egyiptomiak kezéből, és kivezessem arról a földről egy jó és tágas földre, egy tejjel és mézzel folyó földre."* (Kiv 3,7-8)

Ezért adja ki a feladatot: *„Most tehát jöjj, hadd küldjelek a fáraóhoz, hogy kivezesd népemet, Izrael fiait Egyiptomból."* (Kiv 3,10) Isten az embereken keresztül akar az embereken segíteni.

Szőlőmunkások kerestetnek! A nyomorúság segítség után kiált. Ha az ember látja a nyomorúságot és engedi, hogy a szívére hasson, akkor egy belső folyamat indul el benne. Irgalom ébred benne és felmerül a kérdés: „Hogyan lehet segíteni?" Jézus erre a kérdésre így válaszol: *„Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába."* (Mt 9,38) Az imádság az első. Az imádság során tudja megérinteni szívünket a nyomor. Idővel változást észlelünk magunkon: Isten Lelke felkészít és késszé tesz bennünket a szolgálatra és a küldetésre. Tehát: Isten irgalmának szolgálatába állít bennünket.

Isten irgalmának ez a szolgálata Jézusban háromféleképpen van jelen:

1. Ő hirdeti *„Isten országának evangéliumát."* Ezáltal Jézus megmutatja Isten szeretetét az embereknek. Aki ezt megtapasztalja, megtalálja az élet igaz értelmét.
2. *„Betegeket és szenvedőket gyógyít meg."* Ezáltal megtapasztalják az emberek Isten gyógyító szeretetét.
3. *Tanítja tanítványait,* majd a maga nevében és hatalmával az emberek közé küldi őket.

Jézus minden időben tanítványokat keres, akiken keresztül el akarja vezetni az embereket Istenhez.

Gondoljuk végig: Jézus együtt érez az emberekkel, mert látja, hogy *„fáradtak és kimerültek"* és olyanok, mint *„pásztor nélküli nyáj"*.

1. Hol találkozol manapság fáradt és kimerült emberekkel?
2. Mi történik a juhokkal, ha nincsen pásztoruk? Hasonló ez a mai időkre is? Mit jelenthet a pásztor a nyájnak? Ki segít ma igazán az emberek nehézségeiben?
3. Miben van szüksége ránk Jézusnak? Miben van szüksége rám Jézusnak ma, amikor *„munkásokat keres a szőlőjébe?"* Hol lehetne az én helyem Isten szőlőföldjében; és mi lenne az én feladatom?
4. *„Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába."* Mely embereket és feladatokat szeretne Jézus különösen ránk/rám bízni, akikért és amikért imádkoznunk kell? Az imádság mellett mi az, amit ma meg is tudnék tenni?

Leo Tanner ("Új bor új tömlőkbe")

Egy reiki-mester megtérése

TANÚSÁGTÉTEL

Felnéztem a megfeszített Üdvözítőre, és elszégyelltem magam, mert eszembe jutottak Atyja szavai: *„Én, az Örökkévaló, féltékeny Isten vagyok. Ne legyenek neked idegen isteneid énelőttem!”* De a Sátán taktikája az, hogy el akar minket távolítani Istentől. Újra elhatároztam, hogy szakítok a múltammal, és kivétel nélkül mindent kidobok, a drága könyveket, az angyalkártyákat, amelyeket pedig úgy szerettem kirakni; a szimbólumokat, a mandalákat, a gyönyörű drágaköveket, az ingát, a rézvesszőt, a Bachvirág-eszenciákat, a golyócskákat, az erőállatomat, a fókát, a teknőst, a hangedényeket és még sok minden mást. Elkezdtem számolni, mennyibe is került nekem mindez, mennyi pénzt dobtam ki most a szemétbe, és hány kukázó szegény ember tudott volna ebből megélni valameddig.

Isten lelke elkezdett dolgozni bennem. De rettenetesen nehezemre esett ezektől a dolgoktól megválni!

Észrevettem, hogy az utóbbi időben egyre több barátom eltávolodott tőlem, és ez akkoriban, amikor még nem volt elég erős a hitem, nagyon fájt, komolyan szenvedtem tőle. Állandóan kérdezgettek: „Miért hagytad abba, hiszen olyan jól csináltad! Sokan reikiznek, nincs abban semmi rossz, ha energiát adsz az embereknek.” Néha szinte megbénultam, és képtelen voltam válaszolni. Talán mégis folytatnom kellene? Teljesen kikészített ez az állandó vergődés a kétségek közt. Mintha valakik két különböző irányba akartak volna húzni. Mondhatom, rettenetes volt, nem kívánom senkinek ezt az állapotot, amely szavakkal le sem írható.

Közben újra elkezdtem böjtölni is, hetekig böjtöltem, de ez sem segített. Nem olyan böjt volt ez, ami Istennek tetszett volna: ima és áldozat nélkül nem volt más, mint a test megtisztítása. A szellemet és a lelket egyedül Isten tudja megtisztítani.

Ekkortájt történt, hogy először vettünk részt a férjemmel együtt lelkigyakorlaton. Davosba mentünk egy kolostorba. A lelkigyakorlatokat egy indiai papokból álló team vezette. Kegyelemben gazdag napok voltak ezek: a férjem is részesült a gyógyító és szabadító imákban. Csak ma értem igazán, milyen nagy ajándéka Istennek, ha egy házaspár együtt járhat ezen az úton. Végtelenül hálás vagyok ezért Istennek. Nekünk nagyon nagy szükségünk volt, és van még ma is a gyógyulásra.

A lelkigyakorlatok után újra felerősödött a küzdelmem önmagammal, megint támadásba lendültek a Gonosz erői, és egyre hevesebben kívánkoztam újra elmenni Medjugorjéba, a Szűzanyához.

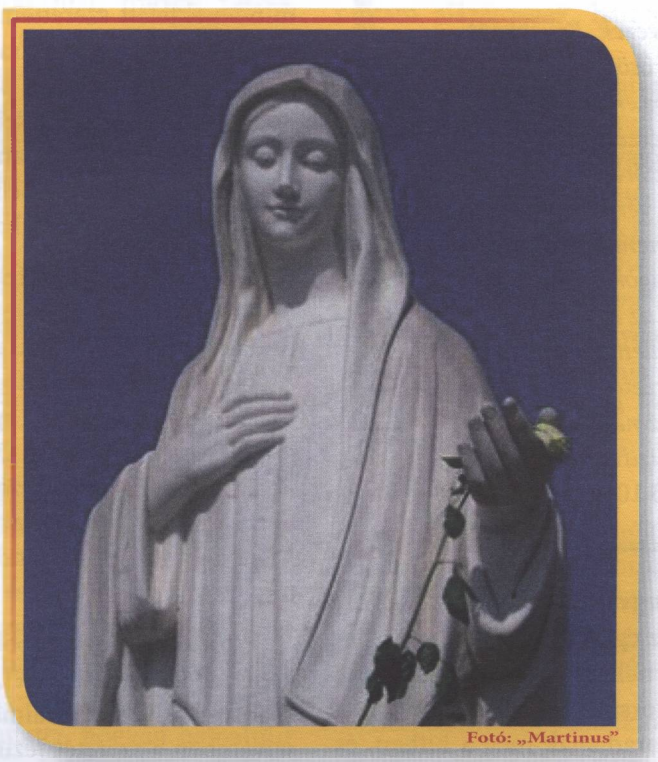
Bejelentkeztem egy egyhetes böjtölős lelki gyakorlatra Ljubo atyához, akit sokan Slavko atya követőjének tartottak. Rögtön az elején kijelentettem, hogy nekem nem igazi a böjt, ha kenyeret szabad enni. Én a böjtöt léböjtkúra formájában ismertem, amely alatt az ember nem is érez éhséget. De ott megismertem a böjtölés számomra új formáját, ahogy azt a Szűzanya kívánja: kenyéren és vízen, a napi rózsafüzérrel, minden nap misével és áldozással. Igen mély, tartalmas előadásokat hallhattunk Ljubo atyától, és csodaszép dicsőítő énekeket énekeltünk egy fiatal nővér gitárkíséretével. Alig tudtam levenni a szememet erről a nővérről: olyan szép volt, olyan tiszta, mint egy angyal.

> **"Erősödjetek meg az Úrban, hathatós erejéből. Öltsétek föl Isten fegyverzetét, hogy helyt tudjatok állni az ördög cselvetéseivel szemben."**
> (Ef 6,10)

Medjugorjei első keresztény böjtölésem alkalmából mintha hályog esett volna le a szememről: megnyílt a tekintetem Jézusra. Rájöttem, hogy a világ, amelyben éltem, egy nagy, elhagyott sivár vidék volt, egy siralomvölgy, amely megváltás után kiált, és amelyet ott akarok hagyni, amilyen gyorsan csak lehet. Az is világos lett, hogy az Istennek tetsző böjtölésnek semmi köze a fogyókúrához, masszázshoz vagy a táplálékmegvonáshoz. Sokkal több öröme van abban, ha töredelmes lélekkel, megtört szívvel jövünk Hozzá. **Belső megtérést kíván tőlünk, elfordulást a bűntől, bűnbánatot, megbocsátást, meg-**

békélést és alázatot. Azt várja, hogy imáinkban tudjunk hallgatni is, imádkozni bajban lévő embertársunkért, tudjunk zsörtölődés nélkül áldozatot hozni és szenvedni, szeretni a viszontszeretet igénye nélkül, képesek legyünk fájdalmunkban is másokat vigasztalni. Hogy tudjunk örömmel és szeretettel adni anélkül, hogy köszönetet várnánk, hogy meg tudjuk osztani a szegényekkel, amink van.

Ó, Istenem, mennyi mindenre megtanítottál ott! Csodálkoztam is, hogy egy fiatal ferences atya ennyire értett az emberek nyelvén, így meg tudta nyitni a szívünket.


Fotó: „Martinus"

Ezekben a napokban költözött be a szívembe az Istenanya. Medjugorjéban ismertem meg Őt igazán. Ekkor vált világossá számomra: találtam egy anyát, akinek minden időben gondja lesz rám, aki mindig velem lesz. A legtöbb barátom már elhagyott, de abban biztos voltam, hogy Ő soha nem fog elhagyni. Akkor történt meg velem, hogy megragadtam a kinyújtott kezét, és a mai napig nem engedtem el. A Jelenések hegyén hódolattal megérintettem Őt, és éreztem a biztonságot és a szeretetet, ami belőle áradt. Rátaláltam, alakot öltött az életemben. Megelevenedett számomra, már nem csak egy élettelen szobor volt.

Sírtam örömömben, de ezt senki előtt nem kellett szégyellnem, mert láttam, hogy sokan sírtak, és túláradó örömükben átölelték egymást. Most én is megéreztem, mitől szent ez a föld, amelyről már annyit hallottam. Pontosan tudtam azt is, hogy végre találtam valakit, aki meg fog védelmezni; hogy soha többé nem leszek egyedül az éjszaka sötétjében. Jézus az Ő szent anyját adta nekem! Ugyanúgy, ahogy Jánosnak, mikor a kereszten így szólt hozzá: *„Íme, itt van a te anyád!"* – így engedte át nekem is Őt. Olyan boldog voltam, hogy az összes megmaradt pénzemen **Mária-szobrocskákat** vásároltam, olyan sok ember jutott eszembe, akit meg akartam ajándékozni!

Közeledett a karácsony, és én erős elhatározással a szívemben a bátyámnak és a sógornőmnek is vittem egy-egy Mária-szobrot. Ugyanis mióta belemerültem az ezotéria világába, megromlott köztünk a viszony. Istennek Anyja helyrehozta a kapcsolatunkat: újra egymásra találtunk.

A következő évben a Gonosz több támadásával kellett megküzdenem, de már nem voltam egyedül. Egyedül biztos nem lett volna erőm a küzdelemhez. Elhatároztam, hogy minden nap végigimádkozom a rózsafüzért, ahogy a Szűzanya kívánja – de ez nem sikerült. Böjtölni sem tudtam kenyéren és vízen. Mindez idegen volt számomra – ma már azt is tudom, hogy miért. Mert előtte ki kellett volna járnom az alázat iskoláját. Isten nem tudott mit kezdeni büszke természetemmel.

Először össze kellett törnie a szívemnek ahhoz, hogy Isten újjáépíthesse és meggyógyíthassa. Ahogy a Szűzanya, úgy a Kísértő is mindig a közelemben volt. Megakadályozott a napi imádkozásban, de különösen a szentmisétől és az eukarisztiától tartott távol. Gyakran gondoltam a reikire, Hellinger-féle családfelállításra, hogy milyen szép, harmonikus, gondtalan idők is voltak azok. Mennyien csodáltak, és milyen jól ment akkor a sorom! De visszaemlékeztem ugyanakkor 2002. június 21-re is, amikor átadtam az életemet Istennek. Attól kezdve az Ő akaratának kellett volna érvényesülnie, és nem az enyémnek. De az a nagyon nagy egóm egyszerűen nem akart meghátrálni. Tengernyi könnyemnek kellett elfolynia, ami végre el tudta sodorni. Már aludni sem tudtam, imádkozni meg végképp nem. Hívő testvéreim imádkoztak és böjtöltek értem és helyettem is. Ma már ők az igazi barátaim.

Újra bejelentkeztem Clemens atyához lelkigyakorlatra, befogadtam a szentségeket, a betegek kenetét, valamint újra a gyógyító és feloldozó imákat. Ismételten átéltem a belőlük áradó védelmező erőt, szeretetet és békességet, de egyszerűen nem voltam

képes igazán megnyílni Istennek. Képtelen voltam megszabadulni a reiki démoni erejétől, amely megszállt és a hatalmában tartott. Éreztem a papokkal folytatott beszélgetések jótékony hatását, de itt sem mindegyikét, mert észrevettem, hogy néhányan közülük maguk is foglyai voltak ezeknek a tanoknak. Hiszen a Kísértő őket sem kíméli. Jézust is hányszor megkísértette az Ördög a pusztában! Amikor jobban éreztem magam, elővettem a Bibliát, és olvasgattam belőle. Lassan rájöttem, hogy nem hús-vér emberekkel van harcom, hanem a sötétség erőivel.

> *„**A lelki fegyverek**. Egyébként (testvérek): Erősödjetek meg az Úrban, hathatós erejéből. Öltsétek föl Isten fegyverzetét, hogy helyt tudjatok állni az ördög cselvetéseivel szemben. Nem a vér s a test ellen kell viaskodnunk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, e sötét világ kormányzói és az égi magasságok gonosz szellemei ellen. Öltsétek föl tehát Isten teljes fegyverzetét. Csak így tudtok ellenállni a gonosz napon és így tudtok mindent leküzdve helytállni."*
> (Ef 6,10-13)

Azt is felismertem, hogy az út, amelyet választottam, egyáltalán nem lesz egyszerű. Ha az ember Isten országát választja, a nehézségekkel is számolnia kell. Az apostolok is bátorságra buzdították a tanítványokat, arra, hogy maradjanak meg a hitben, és előre megmondták: sok szorongattatásban lesz részünk, míg Isten országába jutunk.

Igen, a mi Istenünk igényes és követel, nem tűri az elkényelmesedést. „Rajta! Tedd!" – mondja. Ezért nem kedvelik, ezért utasítják el sokan. Ahelyett, hogy engedelmeskednénk Neki, mi akarunk felülkerekedni, és inkább az egyszerűbb, rövidebb, szélesebb utat választjuk, amely a romlásba, a Sátán birodalmába vezet ahelyett, hogy a hosszú, keskeny, köves út nehézségeivel birkóznánk meg, amely meredeken felfelé visz, a szabadság világába, az Úrhoz.

Gyakran megtapasztaltam a Szűzanya közelségét, aki különös utakon vezetgetett. Néha mellém rendelte Annit, olykor viszont magamra hagyott olyan helyeken, amelyeket egyáltalán nem ismertem. Egyszer, teljes magányban, egy hegyre vezetett, a Betlehemi Nővérekhez; akkor valószínűleg imára és nyugalomra volt szükségem. Isten Anyjának útjai csendesek. A szívem csendjében hatott és működött, elvette minden félelmemet és segített, hogy békére leljek a lelkem mélyén. Tökéletes biztonságban éreztem magam mellette, beburkolózhattam a védelmébe, mint egy palástba. Egy teljes, fájdalmakkal teli évembe került, amíg megtanultam megválni mindentől, ami a földi javakhoz kötött; amíg megtanultam szépen lassan elengedni mindent, amiről úgy véltem, hogy az enyém, az én tulajdonom. A háztól, a pénztől, az anyagi dolgoktól könnyebb volt megválnom, de azoktól az emberektől, akikről azt hittem, hogy az enyéim, hozzám tartoznak, akiket mindenekfelett szerettem, mint például a férjemet, a gyerekeimet: ez annyira fájt, hogy összetört belé a szívem. De a Szűzanya bekenegette balzsammal és begyógyította ezeket a sebeket is – hiszen ki ismerhetné Nála jobban egy anya fájdalmait? De amíg az ember nem szakadt el belsőleg is mindentől és mindenkitől, addig nem válhat szabaddá Isten számára.

Ekkortájt fedeztem fel Loretto kolostorát, amely a kedvenc templomom lett. Ott mindig zavartalanul tudtam beszélni Jézussal és Máriával – vagy egyszerűen csak csendben üldögélni előttük. Gyakran jártam örökimádásra, ahol egyfajta szeretetet és biztonságot éreztem, amely az Oltáriszentségből sugárzott. Valami különös erő vonzott engem ebbe a templomba, és gyakran elfogott az a vágy is, hogy áldozzam. Kiszáradt lelkem kimondottan szomjazott Krisztus teste és vére után!

Ettől kezdve egyre jobban kezdtem érezni az ima erejét, a Szentlélek erejét, és megerősödött az Isten segítségébe vetett bizalmam. Lassan felparázslott a szívemben a szeretet Jézus iránt, amely képessé tett a feltétel nélküli szeretetre és arra, hogy átérezzem mások fájdalmát.

Ezekben a nehéz időkben nagyon jót tett nekem a hospice-nél végzett munka. Sok időt töltöttem a haldoklók mellett, és eközben egyre jobban éreztem Isten közelségét. Megtapasztaltam, milyen nehezére esik a legtöbb embernek mindentől megválnia, nagyon meg tudtam őket érteni, és át tudtam érezni a fájdalmukat.

Gyakran eszembe jutott a nagymamám: vajon ő hogyan halt meg? Azt hiszem, minden harc nélkül: ő már idejében elengedett mindent. Megbékélt az emberekkel is, és erősen hiszem: miután magához vette a szentségeket, békésen el tudott távozni. Másoknak keményen kellett küzdeniük – talán életükben túlságosan messze voltak Istentől, és sokáig kellett keresniük Őt?

A haldoklók utolsó szavai sokszor mélyen megérintettek és gondolkodásra késztettek. Az egyikük egyszer ezt mondta: „Olyan nehéz a hátizsákom, annyi mindent ki kell még belőle pakolnom!" Egy másik haldokló úgy látta, hogy a csónak, amelyben Jézus ül, még nagyon messze van a parttól, ő pedig olyan szívesen beszállna már Hozzá! De a víz túl mély ahhoz, hogy átgázoljon rajta a csónakig. Volt azonban egy közös momentum mindegyikük szavaiban, látomásaiban: kimondhatatlanul sóvárogtak Isten után, vágytak az Üdvözítő, a megváltó Jézus Krisztus közelébe.

Többször eszembe jutott már, milyen furcsa, hogy mi, emberek miért csak a halálunk közeledtével vágyakozunk olyan erősen Isten után. Alig várjuk, könyörgünk hozzá és kérjük Őt, hogy jöjjön végre értünk, és váltson meg minket a szenvedésektől. Életünk folyamán többnyire hallani sem akarunk Róla, sőt kétségbe vonjuk, hogy egyáltalán létezik.


Fotó: Vision Nr. 3/2012

A haldoklók tulajdonképpen abban is megerősítettek, hogy Jézus Krisztus a mi egyedüli Üdvözítőnk és Megváltónk, és hogy Ő hazavezet bennünket Istenhez, a mi Atyánkhoz. Ma már nem félek a haláltól, mert a Szűzanya átvezetett engem az elhagyott, száraz vidéken, és ott megmutatta, hogyan halhatunk meg önmagunknak még az életünkben. Örülök, hogy keresztény vagyok, és van megváltóm. De azt is tudom, hogy megváltás csak a kereszt által lehetséges. Megnyugtató tudni, hogy a halál nem az utolsó állomás, hanem egy örökkévaló élet kezdete az új hazánkban, Istennél.

Néha, mikor haldoklót kísértem, olyan érzésem volt, mintha hallanám őt átlépni a küszöbön. Vagy érezni véltem, hogyan válik el a lélek a testtől, és tér vissza Teremtőjéhez, a szerető Isten kebelébe. Mindig csodálatosan megnyugtató volt érezni, hogy minden lélegzetvételünk Istentől ered: ahogy születésünkkor életet lehel belénk, utolsó leheletünk is Hozzá tér vissza. Mindenestül az Ő kezében vagyunk, az Ő kegyelmében létezünk.

Megtisztelőnek tartottam, ha még imádkozhattam egy haldoklóért; ha ő maga kért arra, hogy imádkozzam érte, mert erre vágyott. Különösen, ha ezt követően láthattam, hogy az ima nyugalommal és békével töltötte el, és elképzeltem, milyen boldog lehetett, amikor Isten színe elé került. Néhányan még azt is mondták – mintegy párbeszédet folytatva Vele –, hogy „Ó Istenem, milyen jó vagy Te!", vagy: „Köszönöm, Jézusom, hogy megbocsátottál!"

Ebben az évben néhányszor én is magamhoz vehettem a betegek kenetét, és éreztem, mennyi gyógyító erő és vigasz árad belőle: megerősített, amikor szükségem volt rá.

A haldoklókkal való foglalkozás közben megtanultam alázatosnak, hálásnak, elégedettnek lenni – és igazán kicsinek érezni magam. Ekkor tudatosult bennem, mennyire rá vagyunk utalva Istenre. Jézus is azt mondta: *„Ha nem lesztek olyanok, mint a kis gyermekek, nem mentek be a mennyeknek országába."* Milyen mélyre kell ereszkednie egy magas embernek is a létráról, hogy akkora legyen, mint egy gyermek!

Ó, Istenem, köszönöm, hogy ilyen irgalmas vagy hozzánk, bűnös, büszke emberekhez! Gyakran gondoltam Fausztina nővérre, és ilyenkor végigimádkoztam az irgalmasság rózsafüzérét.

Számomra egy haldokló kísérése – különösen a Szűzanya segítségével – mindig megrendítő és drága tapasztalat. Nemcsak azért, mert ilyenkor egészen közel érezhetem magam Istenhez, hanem mert úgy képzelem, ott és akkor születik meg a döntés arról is, hogy kié lesz ez a lélek: Istené vagy a Sátáné. Ezt tükrözi a „haláltusa" szó is: ilyen küzdelemnek néhányszor magam is a tanúja voltam.

Az isteni Gondviselés kész megmenteni a lelkünket. Elképzelni is szörnyű, milyen lehet felkészületlenül, hirtelen elragadtatni az élők sorából, anélkül, hogy magunkhoz vehettük volna a szentségeket.

Néha heves vágyakozás fog el, hogy imádkozzam a Szenvedő Lelkekért vagy, hogy kérjem a Szűzanyát: legyen majd velem a halálom óráján. Sok haldokló napokon keresztül hívja, mert látni véli Őt a távolban, és esdekelve nyújtja ki felé a kezét.

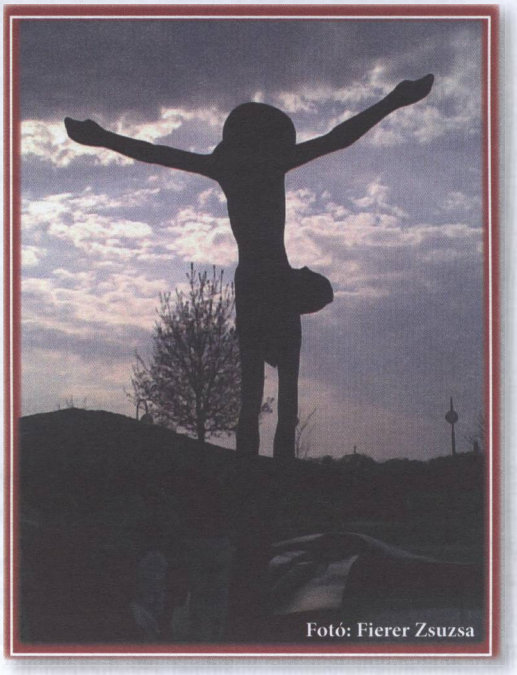
Margarete Armstorfer

Utam az élő hit felé...

TANÚSÁGTÉTEL

Felnőttkoromban végeztem el a középiskolát, és mellette magánúton énekelni tanultam. Idős tanárom volt, aki az ének mellett a lelki fejlődésemmel is foglalkozott. Ő katolikus volt, engem reformátusnak kereszteltek. Istenről és a vallásról nagyon keveset tudtam, ezért nem is hittem.

Tanárom próbált nekem beszélni Istenről és a Szűzanyáról, én azonban mosolyogtam rajta, hogy a mai felvilágosult korban Istenről beszél. Ő azonban nem adta fel. Tényekkel, könyvekkel, külföldi rádióműsorral próbált meggyőzni.


Fotó: Fierer Zsuzsa

Egy alkalommal azt hallottam a rádióban, hogy Csehszlovákiából egy béna fiatalembert, akinek nagyon súlyos gerincproblémái voltak, a barátai elvitték Lourdes-ba. Megmerítették a Lourdes-i forrás vízében, és a medencéből a saját lábán jött ki.

Az eset orvosilag is bizonyított. Ez nagyon megérintett. Hát akkor mégis van Isten, ha ma is gyógyít! A Szűzanyát is nagyon megszerettem.

Egy nap Budapesten a Baross utcai templom mellett ment a buszunk, amikor szélvihar támadt. Tanárom és én gyorsan leszálltunk és bementünk a templomba. A Lourdes-i barlangnál kértem a Szűzanyát, hogy segítsen. Én egy nagyon bűnös életet éltem, és református voltam. Hogyan járulhatnék én szentgyónáshoz, szentáldozáshoz? A megoldhatatlannak látszó helyzetben rámtört a zokogás.

Az üresnek hitt templomból valaki odalépett elém és megkérdezte, hogy miért sírok. (Később kiderült, hogy a templom plébánosa, Galambos atya volt.) Nem tudtam válaszolni. Hogy hívnak? – kérdezte. Még akkor sem tudtam felelni. Mi a keresztneve? Márta – feleltem végre. A szentmisében imádkozni fogok, hogy megoldódjon, amiért sírt. Megköszöntem, ő pedig elment.

Egyszer csak azt tapasztaltam, hogy mérhetetlen nagy szeretet árad felém a Tabernákulumból. Egy Égi erő térdre kényszerített. Nem tudom, meddig térdeltem. Amikor kimentünk a templomból, azt mondtam, hogy ennél a papnál meg mernék gyónni. Ezt később mind a ketten meg is tettük.

A templomokban énekeltem a tanárom szerzeményeit, az Ave Máriát és két Mária-éneket. Ő kísért orgonán. Ahol a legtöbbet énekeltem, megemlítettem a plébánosnak, hogy én református vagyok, de szeretnék áttérni a katolikus vallásra. Ennek semmi akadálya – mondta. Hamarosan áttértem, gyóntam, szentáldozáshoz járultam és bérmálkoztam.

A medjugorjei jelenésekről egy itteni testvértől hallottam. Könyvet is kaptam tőle. A Szűzanya kért a szentolvasó imádkozására, böjtre és Szentírás-olvasásra. Kértem, segítsen, mert én nem tudom, hogy kell. Rávezetett, hogy az imakönyvben megtalálom. Úgy is volt. Azóta imádkozom a rózsafüzért, és nagyon hosszú ideig sikerült böjtölnöm és a Szentírást olvasni.

Később vállalati szállón laktam. Mivel megtértem, templomba jártam, nem tagadtam, hogy vallásos vagyok. Nem vettem részt a vállalati ivászatokban, stb., a legutolsó voltam a fizetésben és a jutalmazásnál. Ott tettek keresztbe, ahol csak tudtak. Én a frissen megtértek szeretetével válaszoltam. Senkire nem mondtam rosszat és szeretettel viselkedtem mindenkivel.

Kértem a Szűzanyát és Szent Józsefet, hogy mire a tanáromnak szüksége lesz ápolásra, akkorra segítsenek lakáshoz jutni, hogy segíthessek rajta.

A lakásigénylésem be volt adva a kerületi Önkormányzathoz. Kiutaltak egy átmeneti lakást, 15 évi szállón lakás után. Elég magas volt a használatba vételi díj. Próbáltam összeszedni az összeget. Volt egy

tízezres autónyeremény betétkönyvem. Amikor ki akartam venni az összeget, közölték, hogy kihúzták, de csak pénzt tudnak adni, autót nem. Összeszedtem a pénzeket és hitel felvétele nélkül be tudtam fizetni a használatba vételi díjat! Mire a lakás lakhatóvá vált, elérkezett az idő, hogy odavegyem tanáromat.

Később felmerült bennem, hogy ha nem tudja magát ellátni, mi lesz. Ekkor én dolgoztam, ő még tanított. Amikor szükség volt rá, én betegállományba mentem, majd kértem az Úr Jézust, segítsen, hogy leszázalékoljanak gerincfájdalmaim miatt, és hogy el tudjam látni a tanáromat, és ne maradjak jövedelem nélkül. A leszázalékolásnál ott volt az Úr Jézus, szinte éreztem a jelenlétét. A doktornő ott helyben megmondta az eredményt, ami szokatlan volt. Később a lakást meg lehetett venni. Nem volt pénzem, csak a meghatározott előtörlesztésre. Azt mondták, hogy ha egy éven belül kifizetem az összes tartozásom, nem kell a kamatokat kifizetni. Az év lejárata előtt 3 nappal kaptunk egy nem várt, nagyobb összeget, amiből ki tudtuk fizetni a lakás vételárának a fennmaradó részét.

A tanáromat szeretettel ápoltam, gondoztam. A kórházban, karjaim közt halt 1995. szeptember 24-én, Fogolykiváltó Boldogasszony napján. Előtte 3 nappal a Szűzanya ölébe és oltalmába helyeztem. Azóta egyedül élek, és szolgálom az Urat.

Egy hűséges tanítvány

Joelle gyógyulása Medjugorjéban

»Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek« (Jn 20,29)

2010. október 16-án negyvenhatan, legtöbben a Szalézi Szent Ferenc és Szent Teréz plébániáról magán zarándoklatra indultak Medjugorjéba. Ez volt a mi huszadik zarándoklatunk, mely pontosan abban az időben történt, amikor a Béke Királynőjéről nevezett imaközösségünk megalakulásának huszadik évfordulóját ünnepeltük. Ez csodálatos lehetőségnek bizonyult imacsoportunk számára, hogy hálát adjunk az Úrnak, mert Mária mindnyájunkat kézen fogva vezetett, és minden nehézség ellenére megtartott e húsz év alatt. Valóban, a Sátán nem bírja elviselni Szűz Máriát, és ezért gyűlöli az imacsoportokat is, melyeket Mária oly lelkesen buzdít. Isten kegyelméből hűségesek maradtunk, és minden hétfőn összegyűltünk imádságra, Krisztus életének titkairól való elmélkedésre. Ezt követte a Szűzanya üzenetének felolvasása, melyet a világnak adott, sőt mind a mai napig ad minden hónapban Medjugorjéban.

Két napot töltöttünk a buszon imádkozva és a medjugorjei történésekkel ismerkedve, melyek 1981-ben kezdődtek és mindmáig tartanak. Vasárnap este 20 óra körül érkeztünk meg Medjugorjéba. Október 18-án, hétfőn esős időben, de szívünkben nagy örömmel mentünk fel a csúszós úton a Jelenések hegyére. Mindenki segített mindenkinek. A zarándokok között volt az ötvenes éveiben járó, teljesen vak Joelle is tizenkét éves lányával, Vinciane-nal, valamint szerény és mosolygós barátnője, Claudia, aki nagy szeretettel és figyelemmel kísérte mindenhová. Joelle boldog volt, s úgy tűnt, szinte lebegve tette meg a hegyre vezető sziklás utat. A Szűzanya szobra előtti csodálatos imája tele volt az égi Édesanya iránti szeretettel és bizalommal. Csoportunk húsz percig csendben imádkozott a hegyen, majd elindultunk lefelé, hogy 17 órakor újra találkozhassunk a Szent Jakab templomban az imaprogramon. És ekkor Joelle-lal furcsa dolog történt: úgy érezte, mintha valaki fojtogatná – éppen a szentáldozás után – és azt hallotta, hogy valaki szemrehányást tesz neki a következő szavakkal: „Gyereket akartál – lányod született. Munkát kerestél – és kaptál. Most már elég volt, nem hallgatnál el végleg? Ha hideg van, van meleg otthonod; ha éhes vagy, mindig van mit enned; ha havazik, van meleg ruhád. Elhallgatsz már végre? Most már aztán igazán elég legyen!" Joelle-t nyugtalanság gyötörte. Ezen az estén Fábián atyával beszélgetett a történtekről, aki azt mondta neki, hogy Isten van jelen a szentostyában, Ő jót akar nekünk, és ez a dolog biztosan nem tőle van. Azt tanácsolta: imádkozzon Istenhez és kérje tőle, segítsen, hogy képes legyen megtenni az Ő akaratát. Ez megnyugtatta Joelle-t.

Másnap, október 19-én elhatároztuk, hogy felmegyünk keresztutat imádkozva a Križevacra, egészen a nagy keresztig. Az idősebbek és Joelle Olivier

atyával a völgyben imádkozták a keresztutat, míg mi, a csoport a csendes esőben, a még csúszósabb úton és nehezebb terepen, mint előző napon, felmentünk a Križevacra. Minden állomásnál hosszan imádkoztunk saját szándékainkra. Luc azt ajánlotta, hogy imádságban egyesüljünk a kicsi csoporttal, akik nem tudtak feljönni velünk a hegyre, és a keresztutat ajánljuk fel Joelle-ért, és kérjünk számára különleges kegyelmeket – miért ne imádkozhatnánk a gyógyulásáért is –, hisz Istennek semmi sem lehetetlen. Nagyon intenzív volt ez a keresztút. Mély imádság, melyben Krisztus szenvedéséről elmélkedtünk, melyet bűneinkért viselt. 9 órától 15 óráig tartott. 17 órakor újra találkoztunk a medjugorjei templomnál, hogy részt vegyünk az esti programon.



Ekkor nagy csoda történt! Abban a pillanatban, amikor Joelle magához vette a szent Eukarisztiát, elkezdte látni a papot és fehér albáját. Legnagyobb meglepetésére felnézett és meglátta a lámpákat, a templom magas mennyezetét, a vitrázsokat. Úgy tűnt számára, mintha kivetették volna fekete burkából, ezért roszszul érezte magát. Claudiának, aki mellette állt, a következőket mondta: „Kérlek, vigyél ki innen, nem érzem jól magam." Amikor kiértek, Joelle így szólt Claudiához: „Látom a fényt!" A sekrestyéhez értek, ahonnan éppen Oliver atya jött ki. Megkérdezte őket: „Mit csináltok ti itt?" Joelle a következőt válaszolta: „Látok!" Oliver atya mélyen meghatódott és azt ajánlotta, hogy menjenek vissza a templomba, ahol éppen befejeződött a harmadik rózsafüzér. Az emberek kijöttek a templomból, mi pedig körül vettük Joelle-t. Az atya, mint igazi pásztor, azt javasolta Joelle-nak, hogy adjon hálát Istennek, majd együtt előre mentük a lépcsőhöz, a főoltár elé, letérdeltünk és megköszöntük Istennek azt a hatalmas ajándékot, mellyel megajándékozott bennünket. Ez a cselekedetünk arra az Evangéliumi történetre emlékeztetett, melyben Jézus meggyógyította a tíz leprást, akik közül csak egy tért vissza, hogy köszönetet mondjon neki. Majd odamentünk a Szűzanya szobra elé, hogy megköszönjük neki közbenjárását. Ezután visszatértünk a panzióba. Néhány olasz származású asszony és a Plymouthból érkezett zarándok elmondta, hogy áldozáskor Joelle mögött álltak, és amikor megáldozott, rózsaillatot árasztott. Joelle később elismerte, hogy ez a rózsaillat kísérte napok óta, és ez így van most is. Vinciane, aki a szentmisén ott volt, de utána visszatért a panzióba, nem tudta, milyen óriási kegyelemben részesült édesanyja. Fontos hangsúlyoznunk, hogy Joelle sohasem látta a lányát, mert már 42 éve vak.

Oliver atya nagyon boldog volt. Felszaladt a panzióba, és mindenkit hívott, hogy jöjjenek le a ház elé, mert egy örömhírt szeretne megosztani mindnyájukkal. Amikor Joelle megérkezett, már minden zarándok ott volt. Joelle ránézett a lányára és azt kérdezte: „Megmostad a hajad?" Vinciane nem vett észre semmit és azt válaszolta: „Igen", majd megkérdezte: „Miért kellett mindnyájunknak lejönni ide?" Joelle felé fordulva a következőket mondta: „Nem látsz rajtam semmi változást?" Vinciane ránézett és így szólt: „Nem." „Nézz meg jobban" – mondta neki az édesanyja, és ekkor Vinciane felkiáltott: „Te látsz!" Milyen megható! Az örömtől megittasodva egymás karjaiba borultak, és így maradtak öt percig. Vinciane később elmondta: „Nem hagytam abba az édesanyám gyógyulásáért való imát, és azt mondtam Máriának, hogy addig nem megyek el Medjugorjéból, amíg ő nem kapja vissza a látását."

Milyen csodálatos hit! Mária meghallja gyermekei kiáltását! Az egész csoport nagyon boldog volt. Imádságban köszönték meg az Úrnak és az Ő Édesanyjának, Máriának. Habár már este tíz óra volt, Joelle-lal az élen mégis elmentünk a Kék kereszthez, arra a helyre, ahol a Szűzanya rendszeresen megjelenik Mirjanának és Ivánnak.

Nem tudtuk elrejteni azt a mély örömet, melyet éreztünk! Örömet azért, hogy ilyen értékes jelet adott nekünk Mária imaközösségünk megalakulásának huszadik évfordulóján. Ez valóban olyan jel, melyet Mária ad nekünk, a mi Édesanyánk. Jel, mely abban segít nekünk, hogy kitartsunk, állhatatosak maradjunk.

Mária vezet bennünket, megerősít, fogja a kezünket, szeret bennünket és azt szeretné, ha az imaközösségeinkben terjesztenénk és megélnénk üzeneteit, melyet már majdnem harminc éve ad nekünk. Amikor zarándoklatra indulunk Medjugorjéba, belépünk Mária iskolájába, melyben Ő Fiához vezet bennünket.

„Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges." (Mt 19,26)

Christiane Claessens



"Már tapasztaltátok, milyen jó az Úr!"

(1Pt 2,3)

TANÚSÁGTÉTEL

Az én történetem évtizedekkel ezelőtt kezdődött, amikor megkereszteltek a római katolikus Egyház szertartása szerint. Akkor még kisbaba voltam és szüleim, testvérem biztonságot adó szeretete vett körül.

Szép gyermekkorom volt Jézus közelében. Szüleim nem voltak vallásosak. Édesanyám támogatta azt a döntésemet, hogy gyakran járjak templomba, édesapám sem ellenezte. Szerettem kirándulni, a természet szépségeiben gyönyörködni.

Fiatalon, amikor az élet nagy kérdései foglalkoztattak, Jézusnál mindenre megtaláltam a választ. Jelentkeztem és részt vettem a Segítő Nővérek hivatástisztázó lelkigyakorlatán.

Huszonnégy éves voltam, amikor Budapestre költöztem egy ismerős idős nénihez. Főiskolára jártam és dolgoztam. Részt vettem István atya által vezetett Élet a Lélekben lelkigyakorlaton is.

A főiskolán megismerkedtem egy fiúval, akivel elhatároztuk, hogy összeházasodunk. Házasságkötésünk után gyermekeink születtek. Eddig minden szépen alakult, de tudtam, hogy ha a jót szívesen fogadtam Isten kezéből, akkor a szenvedést is el kell majd fogadnom.

A szenvedés egy súlyos betegség által kopogtatott be hozzánk. Daganatos – rákos – beteg lettem.

Az orvosok Orvosához fordultam és kértem, hogy gyógyítson meg. Sok orvos megvizsgált, de sokan nem tudták, hogy milyen betegségben szenvedek.

Azon a napon, amikor az egyik legjobb orvos megállapította, hogy mi a bajom, elküldött CT-re soron kívül, már aznap este fogadtak. És mindezt azért, hogy segítsenek rajtam. Semmit nem tudtam adni nekik, mert már alig éltem, nagyon súlyos volt az állapotom. Mégis olyan szeretettel vettek körül, mint egy közeli rokont.

Aztán elkezdődtek a kezelések. De elkezdődtek az imádságok is értem, gyógyulásomért, családomért. Sokan imádkoztak értem, azok is, akik nem ismertek. Hittantársaim nemcsak imádsággal, hanem mindenben segítettek, hogy a kezelések alatt ne kelljen semmiben hiányt szenvednünk. A nagyszülők is sokat segítettek. Férjem végig mellettünk állt, mindent megtett, amit csak megtehet egy férfi.

Felvettem a betegek szentségét is. Mélyen átéltem a 23. zsoltár szavait:

> *„Ha a halál árnyékában járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy..."*
> (Zsolt 23,4)

Négy hónapig jártam kezelésekre, ez után az újabb orvosi vizsgálatokon megállapították, hogy tünetmentes lettem, így nem kellett már olyan onkológiai kezelés, amit előre terveztek. Kiváló kezelőorvosom csodálkozott, hogy olyan súlyos állapotból négy hónap alatt így felépültem. Köszönet neki és mindenkinek.

Ez már sok évvel ezelőtt történt és ma már bátran ki merem mondani, hogy meggyógyultam.

A 115. zsoltár szavaival imádkozom:

> *„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a Te nevednek adj dicsőséget."*

Lehet, hogy nem mindenki gyógyulhat meg, de ha elfogadjuk Isten kezéből a szenvedést, sokkal könnyebb hordozni keresztjeinket.

Zita

Máriabesnyői lelkigyakorlatok

2012. július 6-8.
(péntek vacsorától – vasárnap ebédig)

„Üdvösségünk reménybeli." (Róm 8,24)

Ezért „örvendezünk a reménységben, béketűrők vagyunk a nyomorúságban, és állhatatosak az imádságban." (Róm 12,12)

Lelkigyakorlat minden korosztály számára

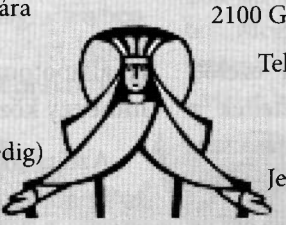
Vezeti: **Nemeshegyi Péter atya**

2012. július 10-13.
(kedd vacsorától – péntek ebédig)

„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?"

Lelkigyakorlat az Egyházmegye papjai számára

Vezeti: **Dr. Beer Miklós püspök atya**



2012. július 19-21.
(csütörtök vacsorától – szombat ebédig)

„A Család." – Lelkigyakorlat házaspároknak

Vezeti: Tóth J. Miklós atya, mogyoródi plébános

A lelkigyakorlatok díja: 6500.- Ft/fő/nap átlagosan

Cím: Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház,
2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.

Tel: 28/420-176, 510-740 – Fax: 28/510-742

Honlap: www.matersalvatoris.hu
E-mail: matersal@invitel.hu

Jelentkezési lap a www.matersalvatoris.hu oldalról letölthető.

Jelentkezés határideje: a lelkigyakorlat előtt két héttel bezárólag.

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Élő kapcsolatban Jézussal... 3
B. Wöhrmüller OSB: Keresztény bátorság 4
Egy lelki vezető: Ki a próféta? 6
Veronika Fritz: Emlékszel még, Uram? 7
Jézus üzenete az imáról 8
Leo Tanner: "Amikor Jézus meglátta a tömeget" ...9
Margarete Armstorfer: Egy reiki-mester megtérése .. 10
Egy hűséges tanítvány: Utam az élő hit felé 14
Christiane Claessens: Joelle gyógyulása Medjugorjében 15
Zita: "Már tapasztaltátok milyen jó az Úr!" 17

Szerkesztői üzenetek

- Örömmel értesítjük kedves olvasóinkat, hogy megjelent **Giuseppe Tomaselli: Lázadó angyalok** című könyve, mely egy ördögűző tapasztalatairól szól (ára: 600.-Ft/db); továbbá **Johannes M. Lenz atya: Krisztus győzelme Dachauban** – a nácizmus papi áldozatairól szóló könyv. Ismét kapható **Katona István: Gyógyító lelkigyakorlat** c. könyve (megújult kiadásban), illetve **Dennis Linn, Matthew Linn és Sheila Fabricant: Életünk nyolc szakaszának gyógyítása** c. könyve.

Minden kedves olvasónknak jó pihenést és lelki feltöltődést kívánunk a nyárra!

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (3. és 16. oldal) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA – A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

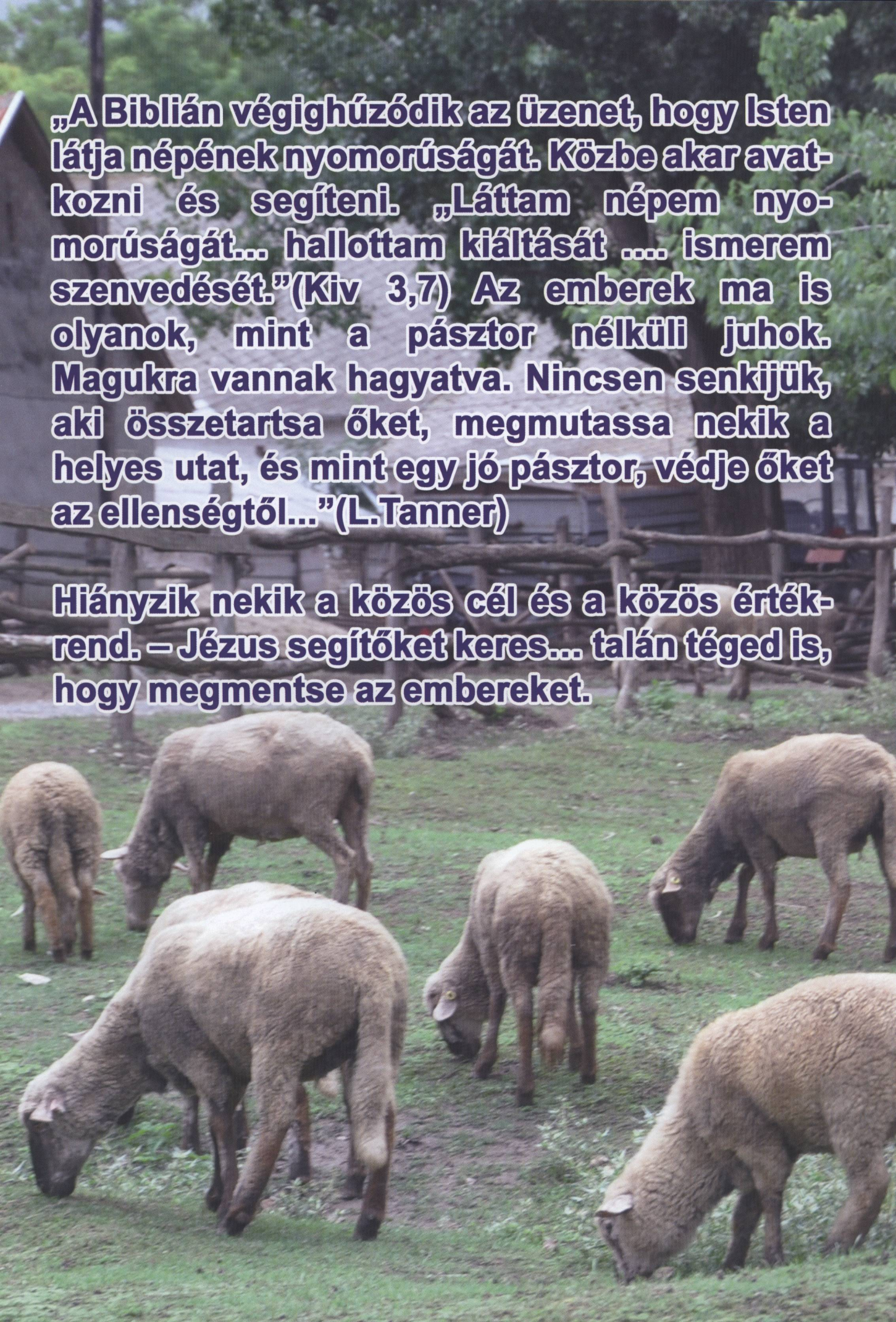
Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

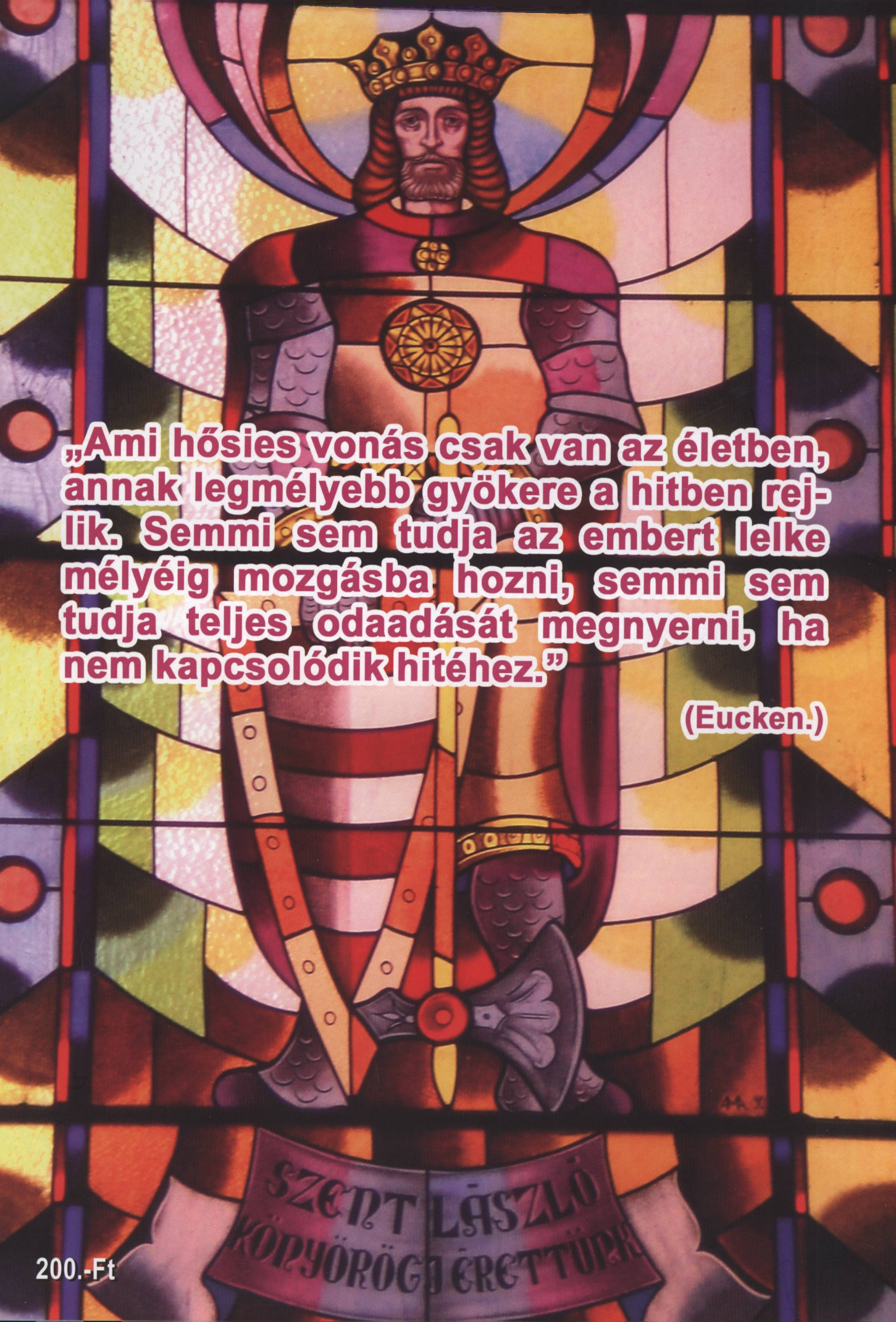
Honlapjaink:
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com



„A Biblián végighúzódik az üzenet, hogy Isten látja népének nyomorúságát. Közbe akar avatkozni és segíteni. „Láttam népem nyomorúságát... hallottam kiáltását .... ismerem szenvedését.”(Kiv 3,7) Az emberek ma is olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Magukra vannak hagyatva. Nincsen senkijük, aki összetartsa őket, megmutassa nekik a helyes utat, és mint egy jó pásztor, védje őket az ellenségtől...”(L.Tanner)

Hiányzik nekik a közös cél és a közös értékrend. – Jézus segítőket keres... talán téged is, hogy megmentse az embereket.


„Ami hősies vonás csak van az életben, annak legmélyebb gyökere a hitben rejlik. Semmi sem tudja az embert lelke mélyéig mozgásba hozni, semmi sem tudja teljes odaadását megnyerni, ha nem kapcsolódik hitéhez.”
(Eucken.)
SZENT LÁSZLÓ
KÖPÖRÖGJ ÉRETTÜK
200.-Ft